

Arrest

nr. 296 687 van 7 november 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat Annick Hendrickx
Vliertjeslaan 1
3090 OVERIJSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 5 november 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 27 oktober 2023 houdende een bevel tot teruggrijving..

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat A. Hendrickx verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster heeft de Venezolaanse nationaliteit.

Op 27 oktober 2023 werd verzoekster tegengehouden aan de grensdoorlaatpost van de luchthaven Brussel Nationaal.

Op diezelfde dag werd haar een beslissing tot terughrijving ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringend karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terughrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt verzoekster zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door verweerder.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, §2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat verzoekster een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren,

mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door verzoekster van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

Verzoekster moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door verzoekster aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing verzoekster zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

2.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekster zet haar middel uiteen als volgt:

“Deze houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (R.v.St. Decruynaere nr.100.940, 20 november 2001).

De afdeling wetgeving van de Raad van State oordeelde dat er een niet geschreven grondrecht bestaat dat inhoudt dat elke administratieve rechtshandeling moet gedragen worden door motieven die rehtens en feitelijk aanvaardbaar zijn, met andere woorden door deugdelijke motieven.

Bovendien gaat de beslissing lijnrecht in tegen het zorgvuldigheidsbeginsel dat stelt dat een beslissing zorgvuldig dient te worden genomen. K. LEUS stelt: (in O. OPDEBEEK en M. VAN DAMME, Beginselen van behoorlijk bestuur, Brugge, Die Keure, 2006, p. 114-115):

“ (...) de vaststelling door de Raad van State van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan in de regel worden herleid tot de klassieke in de rechtsleer aangehaalde categorieën van gevallen waarin de bestreden bestuursbeslissing wordt vernietigd:

- 1) omwille van een gebrek aan een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing, bijvoorbeeld wegens een gebrek aan behoorlijke feitengaring of voorlichting, of, nog,
- 2) die gevallen waarin het bestuur te kort is geschoten door een gebrek aan zorgvuldige afweging van de bij het besluit betrokken belangen,
- 3) een gebrek in de zorgvuldige kennisgeving van de beslissing of, tenslotte een gebrek in de op de overheid rustende informatie, bijstand of begeleidingsplicht.

De beslissing is gesteund op een onnauwkeurige en onzorgvuldige feitenbevinding en is tevens strijdig met artikel 62 van de vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Uit voormelde wetsbepalingen volgt dat de motivering afdoende moet zijn.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier (RvV 22 juni 2015, nr 148.255; RvV 10 december 2015, nr. 158.182)

De bestreden beslissing motiveert de weigering tot de toegang tot het grondgebied als volgt:

(...)

Deze motivering is volstrekt niet afdoende daar zij steunt op een gebrek aan behoorlijke feitengaring.

PUNT E

Het doel van de reis is duidelijk – bezoek aan haar dochter en kleinkinderen. Het hoeft zeker niet te verbazen dat zij niet in het bezit is van reservaties, brochures... Integendeel...

PUNT G

Verzoekster zou gedurende haar hele verblijf bij haar dochter verblijven, die zou instaan voor alle kosten.”

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, aangezien zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt. Zij heeft dan ook geen belang bij het invoeren van een mogelijke schending van de formele motiveringsplicht. De toetsing van de formele motivering brengt in beginsel niet de beoordeling van de inhoud van de motieven met zich mee. In wezen voert verzoekster de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Het middel zal dan ook verder onderzocht worden vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In het administratief dossier bevindt zich een grensverslag waarin het volgende terug te vinden is:

“Het interview wordt afgenomen in het bijzijn van een collega van de dienst verwijderingen dewelke de Spaanse taal machtig is. Betrokkene verklaart haar dochter en een vriend te komen bezoeken in België. Betrokkene verklaart dat ze tot 20/01/2024 in België zal blijven. Ze toont ons ook haar terugkeerticket. Betrokkene is in het bezit van een uitnodiging van D. (...) S. (...). Betrokkene is niet in het bezit van een tenlasteneming, geen cash geld of kredietkaarten. Betrokkene heeft geen reisbrochure of andere reisplannen (geen documentatie, geen reserveringen, ...) Betrokkene voldoet aldus niet aan de binnenkomstvoorwaarden inzake bestaansmiddelen. Wij nemen telefonisch contact op met de genaamde D. (...) S. (...) ((...)) dewelke ons meedeelt dat betrokkene deels bij hem, deels bij haar dochter zal verblijven. Hij deelt ons ook mede dat hij geen tenlasteneming heeft opgemaakt. Haar dochter, de genaamde L. (...) H. (...) L. (...) A. (...) °(...) zou verblijven in het Brusselse - (...). Doch bij nazicht in onze geautomatiseerde bestanden kunnen wij haar niet terugvinden. Wij proberen haar meerdere keren te contacteren op het nummer (...), doch zonder resultaat.”

Daarnaast bevat het administratief dossier ook nog een bijkomend stuk waarin staat:

“betrokkene is alleen in Venezuela. De dochter van betrokkene woont samen met haar man en twee kinderen (waarvan 1 geboren is in België) in Brussel. Betrokkene wil bij hen intrekken.”

Verzoekster verklaarde dus niet enkel op bezoek te komen bij haar dochter en kleinkinderen, noch verklaarde zij dat ze de hele tijd bij haar dochter zou logeren. In haar verzoekschrift rept verzoekster met geen woord over het feit dat zij op het ogenblik dat zij aan de grens werd opgehouden in het bezit was van een uitnodiging van een zekere S. D. en dat zij verklaarde dat zij zowel deze 'vriend' als haar dochter kwam bezoeken. Uit het grensverslag blijkt trouwens dat de grenspolitie dhr. D. kon bereiken en dat hij bevestigd heeft dat verzoekster deels bij hem, deels bij haar dochter zou verblijven. Doordat verzoekster dit in haar verzoekschrift verzwijgt, zaait zij alleen maar meer verwarring omtrent haar voorgenomen verblijf in België.

Daarnaast is er ook het feit dat verzoekster aan de grens een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, hetgeen doet vermoeden dat zij niet werkelijk naar België is afgereisd met oog op een familiebezoek.

Verder merkt de Raad ook nog op dat uit het grensverslag blijkt dat de dochter van verzoekster niet kon worden teruggevonden en evenmin bereikt kon worden op haar gsmnummer.

In weerwil van hetgeen verzoekster betoogt, blijkt het doel van haar reis helemaal niet duidelijk te zijn. Bovendien, zelfs indien verzoekster op haar woord zou worden geloofd, dan nog diende zij op het ogenblik van haar binnenkomst in het bezit te zijn van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven.

Verzoekster betwist niet dat zij geen documenten kon voorleggen. Zij betwist evenmin dat zij zelfs niet kon meedelen wat ze tijdens haar voorgenomen verblijf in België zou doen.

Daarnaast stelt de bestreden beslissing ook nog dat verzoekster niet over de nodige verblijfsmiddelen beschikt voor de duur van haar verblijf. Verweerder verduidelijkt dat er geen tenlasteneming voorligt en dat verzoekster niet in het bezit is van een kredietkaart. Ze stipt nog aan dat men volgens de geldende richtbedragen in België over 45 euro/per dag/per persoon voor een verblijf bij een particulier dient te beschikken.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat er inderdaad geen tenlasteneming is. In haar verzoekschrift stelt verzoekster dat haar dochter zal instaan voor alle kosten, maar dit is echter niets meer dan een loutere bewering. Zonder tenlasteneming is het niet duidelijk dat alle kosten zullen gedragen worden door haar dochter. Tevens blijkt uit de gegevens van het administratief dossier dat verzoekster zelf niet beschikt over de nodige bestaansmiddelen voor haar verblijf. Verzoekster toont niet aan dat de motivering van de bestreden beslissing op dit punt kennelijk onredelijk is of dat de beslissing niet met de nodige zorg werd genomen.

Deze vaststelling volstaat reeds om de bestreden beslissing te schragen.

Het enig middel is niet ernstig.

Derhalve is niet voldaan aan één van de cumulatieve voorwaarden opdat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden bevolen. Deze vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven november tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. S. HERBOTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HERBOTS

J. CAMU